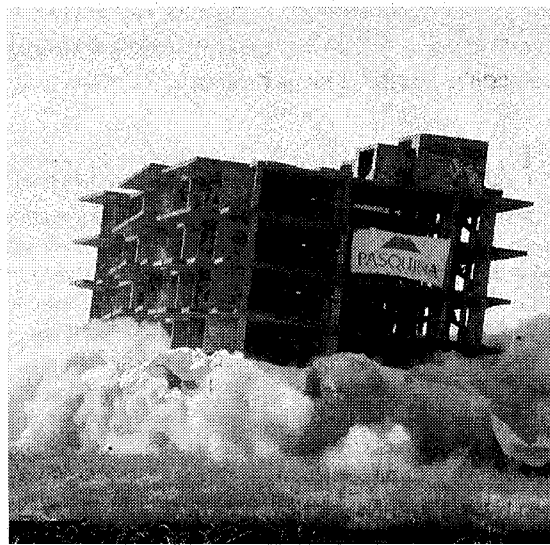

La batalla pendent de Fluvianàutic

Després de l'aprovació de la llei que protegeix els aiguamolls de l'Empordà, la compra de bona part dels terrenys per part de la Generalitat i la creació del parc, la demolició del complex urbanístic de Fluvianàutic (Fluviamarina) és, sense cap mena de dubte, un altre gran moment històric i la darrera victòria del moviment ecologista. Tot plegat és fruit, sense cap mena de dubte, d'una política decidida per part del govern de la Generalitat i del conseller de Política Territorial, Joaquim Nadal, en particular, però també d'una lluita perseverant i incansable, a tots els nivells, de la gent de la Jaeden i de Salvem l'Empordà, sense deixar de banda les mobilitzacions populars que van començar fa vint-i-vuit anys.

De vegades és un exercici interessant recuperar vells retalls de diari, groguencs pel pas dels anys, guardats en algun racó. Segons un d'aquests retalls recuperats, sobre Fluviamarina, aquest cronista que aleshores era un novell corresponsal més apassionat pel moviment ecologista que no pas pel món del periodisme, escrivia: «Nova concentració ecologista. El constructor agredeix els ocupants dels aiguamolls. Prop de les tres de la tarda els manifestants es van dirigir a la urbanització Fluviamarina, situada a la desembocadura del Fluvià al terme municipal de Sant Pere Pescador, on ja els esperaven els membres del grup procedent de Port Llevant, que van ser agredits per un dels constructors, el qual, provist d'una arma contun-

L'edifici de Fluvianàutic de Sant Pere Pescador en el moment de desplomar-se. / LLUÍS SERRAT.

dent, donava mostres d'un estat de crispació, la qual cosa va obligar la Guàrdia Civil, que escortava el grup, a intervenir. Un dels manifestants en va sortir lleugerament contusionat» (*Diario de Barcelona*, 23 d'agost del 1977). Aquesta nota descrivia un moment en què no era tan difícil mobilitzar el personal. L'aleshores senador de l'Entesa dels Catalans Salvador Sunyer i el diputat de CiU Ramon Sala van intervenir en el conflicte i temporalment entre tots plegats van aconseguir aturar les obres. Després d'estar aturat el projecte durant dues dècades, es reprenien les obres, i diferents *holdings* d'empreses jugaven al monopoli amb el polèmic complex, amb uns projectes molt ambiciosos sobre el paper que presentaven una urbanització de luxe, però pensant més en una solució en clau de «castell» (de sobrevaloració de la cosa afectada), per aconseguir una indemnització multimilionària. És evident que amb Fluvianàutic convertit en un munt de runa comença una nova batalla, la judicial. A ningú no se li escapa que algú reclamarà danys, però per fer-ho caldria haver actuat de bona fe i, la veritat, això fa tuf d'allò que els castellans anomenen «pelotazo».

AL
● L'
frug
ahir
ross
nau
indu
hi p
de le
Però
any,
ha c
l'em